

La setmana

DEL 16 AL 22 DE MAIG

ANDORRA
Fins el 12 de juny. Aparcament del Parc Central. La Carpa de la Ciència de la Fundació "La Caixa". Tel: 68 2 66.

LLEIDA
Dilluns 16. 19.30 h. Aula Magna del IEI. Declaració Catalana sobre la Sobirania de les Nacions. Parlarà, entre altres, Maria Barbal.

BARCELONA
Dilluns 16. 19 h. Òmnium Cultural. Proclamació del guanyador del Premi d'Honor de les Lletres Catalanes.

TARRAGONA
Dies 20 i 21. 22 h. Refugi número 1 del Moll de Costa. La Fura dels Baus presenta l'espectacle MTM.

VALÈNCIA
Divendres 20. IVAM. Inauguració de l'exposició "Cent anys de pintura valenciana".

VILLENA
Fins el 26 de maig. Casa de la cultura. Exposició de pintures d'Antoni Miró. Informació al 580 28 32.

ALACANT
Dilluns 16. 20.15 h. Aula de Cultura CAM. Conferència de la Premi Nobel de la Pau Rigoberta Menchú.

PALMA
Dissabte 21. 20 h. Centre de Cultura Sa Nostra. Presentació, per Damià Pons, del llibre *Rafel*, de Sebastià Alzamora.

XIXONA
Diumenge 22. VI Trobada de les escoles valencianes de l'Alacantí. Cercavila, música, tallers i debats.

PERPINYA
Dimarts 17. 21 h. Palau dels Reis de Mallorca. Gisela Bellsolà, Pere Figueres, Teresa Rebull i Rafael Subirachs.

PORQUERES
Dissabte 21. Escoles velles de Mata. Música Nostra i Ministrals del Raval.

GIRONA
Divendres 20. 10 nit. Self Service Boira. Sopar de l'Associació d'Acció Cultural. Convidat: Joaquim Maria Nadal.

Podeu enviar les vostres convocatòries al fax 93-323 35 41.

ATENES

Dimecres 18. Final de la Copa d'Europa de Futbol entre el Barcelona i el Milan.

MUNIC

Fins el 10 de juliol. Villa Stuck. Christo ensenya el projecte per a empaquetar el Reichstag berlinès. Tel: 49 89 4555510.

LISBOA

Fins el 31 de desembre. Museu Nacional d'Arqueologia. Exposició "La Lisboa subterrània". Sobre el desenvolupament de la capital portuguesa.

TORÍ

Del 20 al 29. Teatro Regio. Representacions de *L'elisir d'amore* de Donizetti. Dirigida per Fabrizio Maria Caminati. Tel: 39 11 88151.

NOVA YORK

Fins el 30 de maig. Little Italy. Festa de Sant Antoni. Festa major italiana a la ciutat. Ambient animat i degustacions.

MADRID

Tota la setmana. Festes de Sant Isidre. Festa major de la ciutat.

Serem més rics, però no tindrem feina

Muriel Casals, a partir dels actuals indicadors econòmics i de les previsions per al pròxim any, fa un esquema del funcionament de l'economia de mercat.

Sembla que tots els pronòstics coincideixen a afirmar, pel que fa a l'economia, que el 1994 serà millor que no pas el 1993 i que les perspectives del 1995 són encara més optimistes. Ens ho podem creure, i així col·laborem en la millora, perquè unes expectatives positives són un element important per al relançament de l'economia.

Però no és fàcil de posar-se d'acord a definir què vol dir millora, perquè no és gens segur que signifiqui una millora per a tothom. Quan empreses que es dediquen a mesurar la salut econòmica dels països com ara *Moody's* o *Standard's and Poor's* coincideixen amb el FMI i el Govern espanyol a dir-nos que aquest any sortirem de la fase de recessió i recuperarem taxes positives de creixement econòmic, com podem interpretar aquestes notícies? Què podem pensar

sobre l'evolució de les diferents variables que defineixen el funcionament d'una economia?

Ens diuen que el PIB espanyol creixerà un 1% aquest any. I també ens diuen que la taxa d'atur no es reduirà, sinó que molt probablement augmentarà encara una mica. Una de freda i una de calenta? I qui tindrà fred?

El creixement, mesurat en termes d'increment del PIB, és a dir de la riquesa generada dins una economia, no és una garantia que tots serem més rics. És clar que l'anunci que el PIB espanyol creixerà aquest any en lloc de disminuir un 1,1% com va fer l'any passat és una bona notícia. L'economia espanyola acabarà l'any essent una mica més rica que no l'any passat.

Però no prou rica per a donar feina a tots els qui en busquen. No oblidem que l'atur és considerat per molts ciutadans el problema econòmic més greu; per tant, la bona notícia del creixement del PIB no és del tot bona per a molts. El creixement econòmic no assegura la creació de llocs de treball, i això només perquè es tracta

condemna del treball gràcies a la mecanització i a l'automatització dels processos de producció.

Menys feina i més productes. Això seria el camí cap a la societat de l'abundància, si trobéssim una manera més intel·ligent que no les descobertes fins ara d'organitzar la distribució de la riquesa generada.

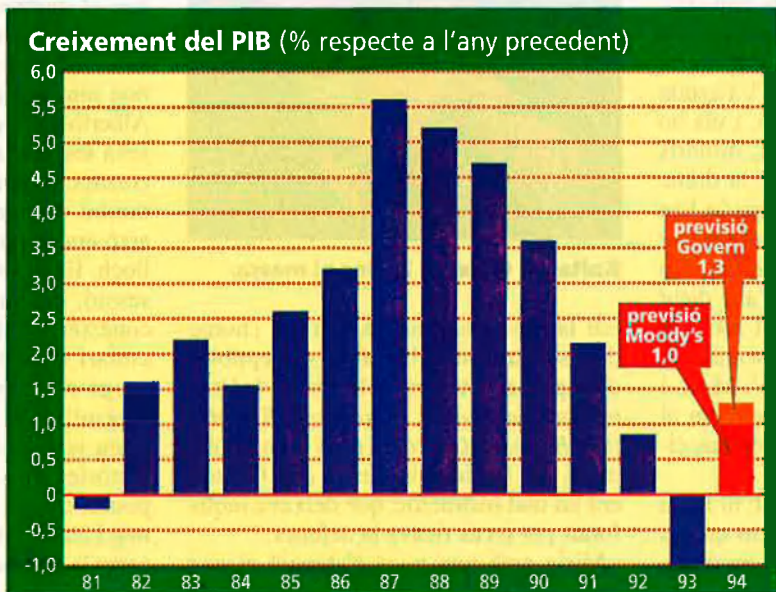
Però, de moment, la millor de què disposem és el mercat on van a comprar aquells qui abans han rebut uns ingressos. I aquests ingressos, per a la gran majoria de la població (que no és rendista), només poden tenir l'origen en el treball.

La capacitat de produir més i més coses augmenta a un ritme superior a la capacitat de vendre. D'aquí ve l'obsessió dels responsables econòmics dels països de trobar mercats per col·locar-hi la producció. La millor manera d'aconseguir-ho és venent més barat que els rivals, i per a vendre més barat cal aug-

mentar la productivitat del treball. Per tant, si es redueixen les oportunitats de treballar també es reduiran les despeses.

Un cercle viciós del qual és difícil de sortir. Caldria pensar en una relació diferent entre el temps i el treball. Pensar que en el sector serveis la productivitat no es mesura com en la indústria i que com més temps dediqui cada infermer o infermera als malalts, o cada mestre als nens, millor serà la qualitat de vida. Els treballadors alliberats per les màquines del sector industrial haurien de recol·locar-se en un sector serveis que ens fes més i més civilitzats. Aleshores potser no necessitaríem canviar tan sovint de cotxe, la qual cosa... complicaria encara el problema? O ens decidírem a plantejar els problemes d'una altra manera.

Muriel Casals

d'un ritme de creixement moderat. És un fenomen que s'observa en les economies desenvolupades aquests últims anys, fins i tot taxes de creixement econòmic importants, com les viscudes en la segona meitat dels 80, no serveixen per a crear prou llocs de treball i reduir significativament les taxes d'atur.

El que fa créixer l'economia és el ritme de la inversió. I les inversions tenen generalment l'objectiu d'eliminar hores de treball gràcies a la utilització de màquines que augmenten la capacitat de producció del treball utilitzat. En definitiva, el que s'aconsegueix és de produir quantitats cada vegada més grans de productes amb un nombre cada vegada més petit d'assalariats. En una visió global, podríem dir que la humanitat es va alliberant de la